

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10C/84/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615201490
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Uličná
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5615201490.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcu W. T., nar. XX. X. XXXX, bytom J. XXX, zastúpeného splnomocneným zástupcom AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, v spore o náhradu škody vo výške 5499,12 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 3263,79 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3263,79 eura od 2. 2. 2015 do zaplataenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa žaloba z a m i e t a .

Žalobcovi s a p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 27. 2. 2015, sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vo výške 5499,12 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1. 2. 2015 do zaplataenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že dňa 13. 5. 2005 mu vzniesla vyšetrovateľka Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, obvinenie, uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004, z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 13. 7. 2005 zamietnutá. Dňa 30. 8. 2005 podal návrh na zastavenie trestného stíhania a žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Dňa 17. 2. 2006 podal opätovný návrh na zastavenie trestného stíhania. Dňa 19. 2. 2007 podal sťažnosť na postup vyšetrovateľa. Dňa 18. 6. 2007, spolu s návrhom na doplnenie dokazovania, podal opätovne návrh na zastavenie trestného konania. Napriek uvedeným skutočnostiam podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina dňa 17. 9. 2007 obžalobu, sp. zn. 2Pv/54/05-75, pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pre skutok, že v postavení konateľa od 28. 8. 2000 do 12. 2. 2003 spoločnosti CAPP A, s. r. o. z vlastného rozhodnutia vydal dňa 10. 12. 2002 cudziu zmenku, na základe ktorej bol zmenečník - CAPP A, s. r. o. povinný zaplatiť dňa 5. 8. 2004 v Žiline W. T. sumu 250.000 Sk; dňa 11. 12. 2002 z pozície konateľa spoločnosti CAPP A udelil generálnu plnú moc W.. T. I. na jeho zastupovanie vo funkcii konateľa spoločnosti CAPP A a W.. T. I. je konateľkou spoločnosti CAPP A, s. r. o. podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu v Žiline od 13. 2. 2003 dodnes; po nezaplataení predmetnej zmenky, o ktorej W.. T. I. nevedela, na návrh W.. W. T. z 9. 8. 2004, vydal Krajský súd v Žiline zmenkový platobný rozkaz, č. k. 15Zm/32/04 z 8. 9. 2004, ktorým uložil spoločnosti CAPP A, s. r. o. zaplatiť W.. W. T. zmenkovú sumu 250.000 Sk so 6 % úrokom od 6. 8. 2004 do zaplataenia s príslušenstvom a prostredníctvom exekučného konania, sp.

zn. EX 488/04 na exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Jána Gavuru bola dňa 23. 3. 2015 odpísaná z účtu spoločnosti CAPPA, s. r. o. suma 348.255,96 Sk, o ktorú W. W. T. poškodil spoločnosť CAPPA, s. r. o., pretože spoločnosť CAPPA, s. r. o. nemala žiadny dôvod zaplatiť W. W. T. sumu 250.000 Sk, podľa ním vystavenej zmenky z 10. 12. 2002. Okresný súd Žilina ho dňa 12. 10. 2011 v konaní, vedenom pod sp. zn. 9T/131/2007, oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal prokurátor odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. 2. 2012, sp. zn. 2To/17/2012, bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal. Dňa 27. 4. 2012 ho Okresný súd Žilina znovu spod obžaloby oslobodil. Odvolanie prokurátora proti uvedenému rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 8. 2012, sp. zn. 2To/76/2012, zamietnuté. Dňa 29. 7. 2014 zaslal Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Dňa 21. 8. 2015 Generálna prokuratúra SR postúpila podanie Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré mu dňa 5. 9. 2014 oznámilo, že podanie vracia Generálnej prokuratúre SR. Dňa 22. 9. 2014 mu Generálna prokuratúra SR oznámila, že nie je príslušná vo veci konať. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR v danej veci konať a prerokovať predmetnú žiadosť vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. K vydaniu nezákonného rozhodnutia došlo v priebehu trestného konania opakovane, počnúc vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, reakciami na sťažnosti voči vzneseniu obvinenia, ako aj na postup vyšetrovateľa a prokurátora, reakciami na žiadosti na zastavenie trestného stíhania a následne podaním obžaloby. Keďže bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, považuje sa, s ohľadom na § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v spojitosti s ustálenou judikatúrou, podanie obžaloby a uznesenie o vznesení obvinenia, spolu s ďalšími rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, za nezákonné rozhodnutie. Uvedenému nezákonnému rozhodnutiu predchádzal aj nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní. Vznik škody je odôvodnený nezákonným rozhodnutím, aj nezákonným úradným postupom, ktorý sa v konečnom dôsledku premieta do nezákonného rozhodnutia - obžaloby podanej prokurátorom. V trestnom konaní sa nechal zastupovať zvoleným obhajcom, preto mu vznikla škoda, spočívajúca v povinnosti úhrady trov obhajoby. Nárok na náhradu trov obhajoby vyplýva zo zákonného ustanovenia § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v súlade s v tom čase účinnou vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov. Generálna prokuratúra SR mu v zákonnej lehote 6 mesiacov od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ním uplatnenú škodu neuhradila, ani neoznámila výsledok prešetrenia jeho žiadosti. Úroky z omeškania si uplatnil dňom nasledujúcim po uplynutí 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

2. Súd vydal vo veci dňa 23. 4. 2015 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný v zákonom určenej lehote odpor. V súlade so zákonným ustanovením § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase podania odporu, podaním odporu došlo ku zrušeniu platobného rozkazu v plnom rozsahu. Žalovaný v podanom odpore namietal, že zo žaloby nie je zrejmé, či žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, podanie obžaloby, príp. iné rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní. Uviedol, že podanie obžaloby nie je možné považovať za rozhodnutie. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/163/2013. Namietal svoju procesnú spôsobilosť konať v mene štátu, nakoľko nie sú splnené základné hmotnoprávne predpoklady na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., keďže škodu nespôsobilá prokuratúra. Namietal aj účelnosť vynaloženia trov obhajoby.

3. Podaním, doručeným súdu dňa 15. 5. 2015, vzniesol žalovaný námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, z dôvodu, že konanie, vedúce k podaniu žaloby, ako aj žalobcom napádané rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, boli v celom rozsahu realizované v územnom obvode Okresného súdu Žilina. Námietka miestnej nepríslušnosti, vznesená žalovaným, nebola uplatnená včas. V súlade so zákonným ustanovením § 42 Civilného sporového poriadku preto súd na námietku neprihliadal a spor prejednal a rozhodol. Podľa zákonného ustanovenia § 105 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase vznesenia námietky miestnej nepríslušnosti, súd skúmal miestnu príslušnosť iba podľa § 88 (výlučná miestna príslušnosť), v prípadoch, ak navrhovateľ vystupoval v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, alebo ak miestnu príslušnosť namietal odporca. Na námietku účastníka konania však súd skúmal miestnu príslušnosť len vtedy, ak bola uplatnená najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrilo. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Ndob 14/2008: „V zmysle § 105 ods. 1 OSP ak už súd začal vo veci konať (vydal platobný rozkaz), môže otázku miestnej príslušnosti skúmať len na základe námietky účastníka konania uplatnenej pri prvom úkone. Žalovaný v podanom odpore z 26. novembra 2007 proti platobnému rozkazu t.j. pri svojom prvom úkone vo

veci samej, nenamietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Trnava. Preto Okresný súd Trnava založil svoju príslušnosť vydaním platobného rozkazu.“ Keďže žalovaný nenamietal miestnu nepríslušnosť konajúceho súdu pri prvom úkone vo veci samej, ktorým bol odpor proti vydanému platobnému rozkazu, založil si konajúci súd miestnu príslušnosť vydaním platobného rozkazu. Na neskôr vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti nebolo možné prihliadať.

4. Žalobca vo vyjadrení k odporu proti vydanému platobnému rozkazu (replike) uviedol, že argumentáciu žalovaného nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS/163/2013 považuje za zavádzajúcu a vytrhnutú z kontextu. Uviedol, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná dňa 28. 7. 2014 na Generálnu prokuratúru SR. Obžaloba je podľa jeho názoru rozhodnutím „sui generis“. Generálna prokuratúra SR je orgánom, ktorý je v konaní oprávnený konať za Slovenskú republiku, nakoľko podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Generálnu prokuratúru SR. V konaní boli preukázané všetky predpoklady úspešného uplatnenia náhrady škody, spôsobenej pri výkone verejnej moci. Nezákonnému rozhodnutiu predchádzal aj nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý sa v konečnom dôsledku súhrnne premietol do nezákonného rozhodnutia.

5. Žalovaný vo vyjadrení ku vyjadreniu žalobcu (duplike) uviedol, že obžaloba, podávaná prokurátorom v trestnom konaní, nemá povahu rozhodnutia, ktorému by bolo možné prisúdiť atribút nezákonnosti v intenciách §§ 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Atribút nezákonnosti rozhodnutia je možné priznať len rozhodnutiam, ktoré je možné v predpísanom konaní zrušiť alebo zmeniť, čo nie je prípad obžaloby podávanej prokurátorom v trestnom konaní. Obžaloba má výlučne povahu návrhu, ktorým prokurátor dáva podnet príslušnému súdu, aby o ňom konal a rozhodol. Ak skutkový a právny stav v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia umožňuje výlučné konštatovanie, že boli splnené všetky zákonné požiadavky pre takýto postup, samotné rozhodnutie nemôže, a to ani dodatočne, nadobudnúť atribút nezákonnosti. Totožný záver je možné a potrebné prijať aj vo vzťahu k rozhodnutiu prokurátora o ňom. Navrhol podanú žalobu zamietnuť.

6. V podaní, doručenom súdu dňa 9. 4. 2019, žalovaný uviedol, že namieta položky trov za úkony obhajoby v trestnom konaní, ktoré boli vynaložené až po podaní obžaloby na Okresný súd Žilina dňa 17. 9. 2017. Vychádzajúc z dôvodov súdnych rozhodnutí v trestnej veci je evidentné, že predovšetkým súd prvého stupňa v rámci postupu podľa § 241 Trestného poriadku mohol a mal mať vedomosť o tom, že žalobcovi je za vinu kladený skutok, ktorý nie je trestným činom. Trovy trestného konania, uplatňované žalobcom, preto spoluzavinil subjekt odlišný od žalovaného a je ich preto potrebné krátiť o sumu 1300,09 eura, ktorá by nebola na strane žalobcu vznikla, ak by Okresný súd Žilina konal a rozhodol v intenciách § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

7. Na pojednávaní splnomocnený zástupca žalobcu na podanej žalobe trval v celom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že zodpovednosť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, bez skúmania zavinenia. Je teda vylúčené zbavenie sa zodpovednosti, resp. jej delenie medzi jednotlivé subjekty.

8. Poverená prokurátorka na pojednávaní trvala na podaniach, ktoré boli v konaní doručené súdu, najmä na podaní z roku 2019. Uviedla, že výšku trov konania nespochybňujú, spochybňujú skutočnosť, že za trovy konania zodpovedá výlučne prokuratúra. Pokiaľ namietali v podanom odpore pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného, resp. označenie orgánu oprávneného konať v mene štátu, ako aj existenciu nezákonného rozhodnutia, vzhľadom na predchádzajúce konanie, sú už uvedené skutočnosti nesporné. V prípade priznania plnenia navrhla určiť dlhšiu lehotu na plnenie, a to 30 dní.

9. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, vrátane pripojeného spisu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9T/131/2007, súd zistil nasledovný skutkový stav:

12. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, zo dňa 13. 5. 2005, ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004, bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zákona pre skutok, že dňa 10. 12. 2002 v Žiline vystavil zmenku, za ktorú mu mala byť dňa 5. 8. 2004 zaplatená suma 250.000 Sk zmenečníkom CAPPÁ, s. r. o., s miestom zaplatenia v Žiline, ktorú zmenku v zastúpení za spoločnosť CAPPÁ, s. r. o. aj podpísal ešte ako konateľ spoločnosti, učinil tak bez akéhokoľvek právneho dôvodu, s úmyslom obohatiť sa na škodu spoločnosti CAPPÁ, s. r. o., pretože spoločnosť CAPPÁ, s. r. o. nevedie žiadny záväzok voči obvinenému, pričom

od 11. 12. 2002 za spoločnosť konala W.. T. I. na základe generálnej plnej moci, ktorú jej obvinený týmto dňom udelil, zmenka nebola dňa 5. 8. 2004 zaplatená, o čom bol vykonaný protest, na návrh obvineného Krajský súd v Žiline vydal dňa 8. 9. 2004 zmenkový platobný rozkaz č. k. 15Zm/32/04-18, ktorým bola uložená povinnosť spoločnosti CAPPa, s. r. o. zaplatiť obvinenému sumu 250.000 Sk s prislúšenstvom, následne z poverenia Okresného súdu v Žiline na vykonanie exekúcie č. 5511*005769 zo dňa 24. 11. 2004 sa začalo dňa 9. 11. 2004 exekučné konanie sp. zn. EX 488/04 zo dňa 2. 12. 2004 v prospech obvineného a v neprospech CAPPa, s. r. o. na vymoženie predmetnej pohľadávky, na základe ktorého bola dňa 23. 3. 2005 odpísaná suma 348.25,96 Sk z účtu spoločnosti CAPPa, s. r. o., čím v uvedenej výške spôsobil škodu spoločnosti CAPPa, s. r. o., z ktorej sumy je 250.000 Sk suma zmenky. Žalobca dňa 20. 5. 2005 udelil plnomocenstvo na zastupovanie v trestnom konaní JUDr. Klaudii Azariovej, ktorá súčasne poverila zastupovaním žalobcu advokátskych koncipientov JUDr. Martina Kopinu a JUDr. Jána Kasenčáka. Dňa 25. 5. 2005 bola podaná sťažnosť obvineného (žalobcu) zo dňa 23. 5. 2005 proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Dňa 13. 6. 2005 bolo žalobcovi, na základe jeho žiadosti o preskúmanie dôvodov vyšetrovateľa na odopretie nahliadnutia do spisu, Okresnou prokuratúrou Žilina oznámené stanovisko k žiadosti. Okresná prokuratúra Žilina uznesením zo dňa 13. 6. 2005 sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietla. Dňa 15. 5. 2007 Okresná prokuratúra Žilina oznámila žalobcovi, na základe jeho sťažnosti na postup vyšetrovateľa, ktoré jej bolo postúpené dňa 12. 3. 2007, stanovisko k žiadosti. Dňa 1. 8. 2005 doručil žalobca vyšetrovateľovi návrhy na vykonanie dôkazov zo dňa 6. 7. 2005. Dňa 19. 9. 2005 žalobca doručil dozorujúcemu prokurátorovi návrh na zastavenie trestného stíhania a žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa zo dňa 30. 8. 2005. Dňa 12. 10. 2005 doručil žalobca nadriadenému prokurátorovi žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora zo dňa 7. 10. 2005. Okresná prokuratúra Žilina dňa 19. 4. 2006 oznámila žalobcovi stanovisko k žiadosti o zastavenie trestného stíhania, doručenej dňa 9. 3. 2006. Dňa 7. 6. 2005 žalobca pri výsluchu uviedol, že žiada o odklad výsluchu, keďže sa naň nemohol pripraviť. Advokátka žalobcu žiadala ospravedlniť neúčast' na výsluchu, z dôvodu kolízie pojednávania. Podľa záznamu z porady s klientom zo dňa 7. 6. 2005 bola vykonaná porada s klientom, ktorú v mene advokátky žalobcu vykonal advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Miestom porady bola Žilina a jej predmetom poučenie klienta o procesných právach a povinnostiach, možnosti odoprieť výpoveď, návrh na vykonanie dôkazov, výsluch svedkov, otázka právnej kvalifikácie konania klienta, možnosti obrany v konaní, riešenie znaleckého dokazovania, účtovných aspektov, navrhnutie ďalšieho postupu v konaní. Do zápisnice o výsluchu zo dňa 19. 10. 2005 žalobca uviedol, že je nevinný a vo veci vypovedať nebude do preskúmania postupu vyšetrovateľa. Obhajca žalobcu sa výsluchu nezúčastnil. Podľa záznamu z porady s klientom zo dňa 19. 10. 2005, bola vykonaná porada s klientom, ktorú v mene advokátky žalobcu vykonal advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Miestom porady bola Žilina a jej predmetom príprava na výsluch v konaní, zhodnotenie doterajšieho postupu OČTK, konzultácie ohľadom procesnej obrany a taktiky v konaní a komunikácia ohľadom nezrovnalostí vo svedeckých výpovediach. Dňa 28. 6. 2006 bol vykonaný výsluch žalobcu ako obvineného v čase od 9,15 hod. do 18,45 hod., s prerušením výsluchu od 13,45 hod. do 14,25 hod. Pri výsluchu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Dňa 6. 2. 2006 bol vykonaný výsluch svedkyne W.. T. I. v čase od 9,00 hod. do 13,20 hod. Pri výsluchu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Dňa 15. 12. 2005 bol vykonaný výsluch svedkyne C. Q., v čase od 14,00 hod. do 17,15 hod. Pri výsluchu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Dňa 15. 12. 2005 bol vykonaný výsluch svedka Massima Cappaniho, v čase od 8,55 hod. do 13,35 hod. Pri výsluchu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Dňa 18. 1. 2007 bol vykonaný opätovný výsluch svedka C. Q., v čase od 9,15 hod. do 12,10 hod. Pri výsluchu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Martin Kopina. Dňa 18. 6. 2007 žalobca doručil vyšetrovateľovi návrh na doplnenie dokazovania a na zastavenie trestného stíhania. Dňa 18. 6. 2007 bolo vykonané preštudovanie vyšetrovacieho spisu, v čase od 8,40 hod. do 9,50 hod. Pri preštudovaní spisu bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Ján Kasenčák, ktorý sa vyjadril ku skutku, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie. Dňa 16. 7. 2007 bola vykonaná konfrontácia medzi žalobcom a svedkom C. Q., v čase od 9,00 hod. do 12,50 hod. Pri konfrontácii bol prítomný advokátsky koncipient JUDr. Ján Kasenčák. Dňa 17. 9. 2007 bola Okresnému súdu Žilina doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 17. 9. 2007, č. k. 2Pv/54/05-75, na žalobcu pre skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, ktorým mal spáchať prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Dňa 5. 2. 2008 žalobca doručil Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9T/131/2007 návrh na vykonanie dôkazov zo dňa 31. 1. 2008. Dňa 20. 2. 2008 žalobca doručil súdu vyjadrenie k obžalobe zo dňa 18. 2. 2008. Dňa 2. 12. 2009 bolo vykonané hlavné pojednávanie, v čase od 9,00 hod. do 15,10 hod., s prerušením od 11,36 hod. do 12,30 hod. Na hlavnom pojednávaní bol prítomný JUDr. Ján Kasenčák, advokát, na základe substitučnej plnej moci. Dňa 10. 2. 2010 bolo vykonané hlavné pojednávanie, v čase od 9,00 hod. do 12,10 hod. Na hlavnom

pojednávani bol prítomný JUDr. Ján Kasenčák, advokát, na základe substitučnej plnej moci. Na hlavnom pojednávaní dňa 12. 10. 2011 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol žalobca podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Žilina, sp. zn. 2Pv/54/05-75, zo dňa 17. 9. 2007, podľa ktorej sa mal dopustiť prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Proti rozsudku podal odvolanie prokurátor. Uznesením zo dňa 22. 2. 2012, č. k. 2To/17/2012-571, odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne bol na hlavnom pojednávaní dňa 27. 4. 2012 vyhlásený rozsudok, ktorým súd žalobcu podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodil spod obžaloby Okresného prokurátora Žilina, sp. zn. 2Pv/54/05-75, zo dňa 17. 9. 2007, podľa ktorej sa mal dopustiť prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Proti uvedenému rozsudku podal prokurátor odvolanie. Uznesením zo dňa 16. 8. 2012, č. k. 2To/76/2012-625, Krajský súd v Žiline odvolanie prokurátora proti rozsudku prvostupňového súdu zamietol. Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 27. 4. 2012, č. k. 9T/131/2007-594, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 8. 2012, č. k. 2To/76/2012-625, nadobudol právoplatnosť dňa 15. 8. 2012.

13. Dňa 28. 7. 2014 žalobca požiadala Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spočívajúcej vo vzniknutých trovách obhajoby vo výške 5499,12 eura, spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia - uznesenia ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004 zo dňa 13. 5. 2005, ktorým mu vyšetrovateľ OR PZ Žilina vzniesol obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Trestného zákona, proti ktorému podal sťažnosť, ktorá bola Okresnou prokuratúrou Žilina dňa 13. 7. 2005 zamietnutá a následne bola dňa 17. 9. 2007 podaná obžaloba, spod ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 27. 4. 2012, sp. zn. 9T/131/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 8. 2012, sp. zn. 2To/76/2012, oslobodený. Žiadosť bola doručená Generálnej prokuratúre SR dňa 31. 7. 2014. Generálna prokuratúra SR dňa 21. 8. 2014 postúpila vec na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti SR v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Dňa 22. 9. 2014 Generálna prokuratúra SR oznámila splnomocnenému zástupcovi žalobcu, že dňa 10. 9. 2014 jej Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vrátilo. Trvala na názore, že nie je orgánom verejnej moci príslušným na prerokovanie podanej žiadosti.

14. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

15. Podľa § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2008 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

19. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

20. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

22. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

23. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

24. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

25. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba R. Q. J. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

28. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalovaný spočiatku spochybňoval správnosť jeho označenia ako orgánu konajúceho v mene štátu, existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré by zakladalo nárok na náhradu škody ako aj účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia. V

nadväznosti na právoplatné skončenie konania, vedeného Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/111/2015, predmetom ktorého bol nárok žalobcu (v procesnom postavení žalobcu 1/) voči žalovanému na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzovanej žalobcom z totožného nezákonného rozhodnutia ako v prejednávanej veci, sa medzi stranami sporu označenie orgánu, oprávneného konať v spore v mene žalovaného, ako aj existencia nezákonného rozhodnutia, zakladajúceho nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., stali nespornými. V súlade s prechodným ustanovením § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, súd na zistený skutkový stav aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, vzhľadom na skutočnosť, že ku vydaniu žalobcom tvrdeného nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradnému postupu orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť do 31. 12. 2008. Súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, ktorá vyplývala zo zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, ktorá vyplýva zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Aktívna a pasívna vecná legitímácia strán sporu ani nebola medzi stranami sporná. Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Generálnu prokuratúru SR, ktorú aj označil ako orgán oprávnený konať v spore v mene Slovenskej republiky (štátu). Oprávnenie konať za štát v predmetnom spore vyplýva Generálnej prokuratúre SR zo zákonného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Napriek tomu, že, v nadväznosti na konanie vedené pod sp. zn. 10C/111/2015, sa označenie orgánu oprávneného konať v mene štátu stalo nesporným, súd poukazuje na právny názor, uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo/289/2014, podľa ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1. 1. 2013 Generálna prokuratúra SR. Podľa uvedeného rozhodnutia aj: „Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmvanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.).“ Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný v lehote 6 mesiacov od prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nárok žalobcu neuspokojil.

29. Žalobca sa domáhal žalovaného nároku dôvodom nezákonného rozhodnutia, aj nesprávneho úradného postupu. Za nezákonné rozhodnutie označil uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol, v spojení s podanou obžalobou. Za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní považoval ich postup v prípravnom konaní, ktorý sa v konečnom dôsledku premietol do nezákonného rozhodnutia (obžaloby). Žalovaný, v nadväznosti na konanie vedené pod sp. zn. 10C/111/2015, v priebehu konania existenciu nezákonného rozhodnutia, z ktorého žalobca odvodzoval uplatnený nárok, nerozporoval. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktoré musia byť splnené kumulatívne, sú: nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. jeho nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou, teda zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.“ Súd mal v spore preukázané splnenie všetkých atribútov vzniku zodpovednostného právneho vzťahu štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č.

514/2003 Z. z. Súd mal preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, proti ktorému podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Podľa ustálenej judikatúry, napr. rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.“ Rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 4Cdo/183/2009, podľa ktorého: „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania.“ Prihliadajúc k uvedeným právnym názorom najvyššej súdnej autority v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, mal súd preukázanú existenciu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorej treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutie sa v tomto prípade považuje uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, proti ktorému podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený, čo má, v zmysle vyššie citovanej judikatúry, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

30. Žalobca si v spore uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody, spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu namietal účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia. Následne namietal svoju výlučnú zodpovednosť za vzniknutú škodu, poukazujúc na skutočnosť, že škoda na strane žalobcu vznikla aj vynaložením trov právneho zastúpenia za zastupovanie v konaní pred súdom, za ktorú by zodpovedať nemal. Navrhol preto znížiť náhradu škody o sumu, zodpovedajúcu trovám právneho zastúpenia v konaní pred súdom. Podľa zákonného ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. V zmysle zákonného ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sú pritom súčasťou trov konania aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom, ktorým je vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Podľa ustálenej judikatúry, poškodenému prislúcha len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva, teda účelne

vynaložené trovy právneho zastúpenia. Uvedená skutočnosť bola aj explicitne vyjadrená zákonodarcom v zákonom ustanovení § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 1. 1. 2013, podľa ktorého súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/402/2015: „Dovolací súd dospieva preto k záveru, že z hľadiska, a to treba zdôrazniť, rozsahu náhrady škody, treba primerane použiť aj všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania (napriek tomu, že trovy konania upravujú procesné predpisy povahy verejnoprávnej a právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu má základ v hmotnoprávnej úprave súkromnej povahy). Ide predovšetkým o zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhradzujú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z.z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.). Podľa dovolacieho súdu v súlade s uvedenými zásadami niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Prijatý záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek hradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne. ... Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Podľa dovolacieho súdu niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát.“ Pokiaľ ide o zásadu priznania náhrady škody len v sume účelne vynaložených trov konania vo vzťahu ku skutočnosti, že jej explicitné vyjadrenie bolo do zákona č. 514/2003 Z. z. zavedené až s účinnosťou od 1. 1. 2013, súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/44/2017, podľa ktorého: „Dovolací súd k právnej otázke, ktorá bola v súvislosti s týmto nárokom súdmi riešená poznamenáva, že občianskoprávne kolégium prijalo na ostatnom zasadnutí na uverejnenie do Zbierky stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2016 sp. zn. 6Cdo/402/2015, ktoré bolo v zbierke uverejnené pod č. 17/2018 a ktorého právna veta znie: „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“ Uvedený judikát sa síce netýka zákona č. 514/2003 Z. z., ale ak závery v ňom uvedené platia v prípade uplatnenia nároku podľa zákona č. 58/1969 Zb., o to viac by mali platiť v prípade jeho uplatnenia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012.“

31. V súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a právnymi názormi najvyššej súdnej autority v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu škody, spočívajúcej v účelne vynaložených trovách právneho zastúpenia, v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za

poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej služby (vzhľadom na skutočnosť, že, podľa prechodných ustanovení k jednotlivým zmenám citovaného právneho predpisu, za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti zmeny právneho predpisu patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov). Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 3263,79 eura. Základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v zmysle § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky bola jedna dvanástina výpočtového základu, nakoľko trestné stíhanie voči žalobcovi bolo vedené pre trestný čin, na ktorý zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšovala päť rokov. Žalobcovi priznaná náhrada škody pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby:

- 20. 5. 2005 prevzatie a príprava obhajoby, vrátane prvej porady s klientom, tarifná odmena 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 237,70 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1638,70 Sk, t. j. 54,39 eura,
- 23. 5. 2005 písomné podanie týkajúce sa veci samej - sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, tarifná odmena 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 237,70 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1638,70 Sk, t. j. 54,39 eura,
- 23. 5. 2005 písomné podanie netýkajúce sa veci samej - žiadosť o preskúmanie dôvodov odopretia nazretia do vyšetrovacieho spisu, tarifná odmena vo výške 1-ice základnej sadzby 625,50 Sk podľa § 14 ods. 2 písm. c) v spojení s § 14 ods. 4 vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 118,80 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 894,30 Sk, t. j. 29,69 eura,
- 6. 7. 2005 písomné podanie týkajúce sa veci samej - návrh na vykonanie dôkazov, tarifná odmena 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 237,70 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1638,70 Sk, t. j. 54,39 eura,
- 30. 8. 2005 písomné podanie týkajúce sa veci samej - návrh na zastavenie trestného stíhania, tarifná odmena 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 237,70 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1638,70 Sk, t. j. 54,39 eura,
- 7. 10. 2005 písomné podanie týkajúce sa veci samej - žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora, tarifná odmena 1251,- Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 237,70 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1638,70 Sk, t. j. 54,39 eura,
- 15. 12. 2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka C. Q. v čase od 14,00 hod. do 17,15 hod., t. j. 2 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 2 x 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 475,40 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 3127,40 Sk, t. j. 103,81 eura,
- 15. 12. 2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka C. Q. v čase od 8,55 hod. do 13,35 hod., t. j. 3 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 3 x 1251,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 150,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3811,80 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 38,32 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 984,80 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 713,10 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 8427,90 Sk, t. j. 279,76 eura,
- 6. 2. 2006 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka T. I. v čase od 9,00 hod. do 13,15 hod., t. j. 3 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 3 x 1365,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 164,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3830,60 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 39,05 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 1003,60 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 778,10 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 8867,70 Sk, t. j. 294,35 eura,
- 17. 2. 2006 písomné podanie týkajúce sa veci samej - návrh na zastavenie trestného stíhania, tarifná odmena 1365,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 164,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky

a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 259,40 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1788,40 Sk, t. j. 59,36 eura,

- 28. 6. 2006 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - výsluch žalobcu ako obvineného v čase od 9,15 hod. do 18,45 hod., s prerušením od 13,45 hod. do 14,25 hod., t. j. 5 začatých dvojhodín, tarifná odmena 5 x 1365,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 164,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3894,60 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 41,54 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 1067,60 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 1296,80 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 12180,40 Sk, t. j. 404,32 eura,

- 18. 1. 2007 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka C. Q. v čase od 9,15 hod. do 12,10 hod., t. j. 2 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 2 x 1485,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 178,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3722,60 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 34,85 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 895,60 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 564,30 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 7434,90 Sk, t. j. 246,80 eura,

- 19. 2. 2007 písomné podanie netýkajúce sa veci samej - žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, tarifná odmena vo výške 1-ice základnej sadzby 742,50 Sk podľa § 14 ods. 2 písm. c) v spojení s § 14 ods. 5 vyhlášky, režijný paušál 178,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 141,10 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 1061,60 Sk, t. j. 35,24 eura,

- 18. 6. 2007 účasť pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania - preštudovanie vyšetrovacieho spisu v čase od 8,40 hod. do 9,50 hod., t. j. 1 začatá dvojhodina, tarifná odmena 1485,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 178,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3818,20 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 38,57 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 991,20 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 282,20 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 5763,40 Sk, t. j. 191,31 eura,

- 16. 7. 2007 účasť pri vyšetrovacích úkonoch - účasť na konfrontácii medzi obvineným a svedkom v čase od 9,00 hod. do 12,50 hod., t. j. 2 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 2 x 1485,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 178,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 3826,50 Sk (základná náhrada uplatnená žalobcom, keďže súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, 5,50 Sk x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 2827,-Sk a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 38,89 Sk/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 999,50 Sk) a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 564,30 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 7538,80 Sk, t. j. 250,25 eura,

- 31. 1. 2008 písomné podanie týkajúce sa veci samej - návrh na vykonanie dôkazov podaný na súd, tarifná odmena 1587,-Sk podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, režijný paušál 190,-Sk podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a DPH 19 % z tarifnej odmeny vo výške 301,50 Sk podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej do 31. 5. 2009, spolu 2078,50 Sk, t. j. 69 eur,

- 2. 12. 2009 konanie pred súdom - účasť na hlavnom pojednávaní v čase od 9,00 hod. do 15,10 hod., s prerušením od 11,36 hod. do 12,30 hod., t. j. 3 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 3 x 57,95 eura podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 6,95 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 124,44 eura (základná náhrada 0,183 eura x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 94,06 a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 1,182 eura/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 30,38 eura), náhrada za stratu času za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky v rozsahu 13 začatých

polhodín, t. j. 13 x 11,59 eura a DPH 19 % z tarifnej odmeny a náhrad vo výške 86,62 eura podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej od 1. 6. 2009, spolu 542,53 eura,
- 10. 2. 2010 konanie pred súdom - účasť na hlavnom pojednávaní v čase od 9,00 hod. do 12,10 hod., t. j. 2 začaté dvojhodiny, tarifná odmena 2 x 60,11 eura podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky, režijný paušál 7,21 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov vo výške 124,23 eura (základná náhrada 0,183 eura x 514 km - vzdialenosť Košice-Žilina a späť, t. j. 94,06 a náhrada za spotrebované pohonné látky 514 km x 5/100 km /spotreba, ktorú žalovaný nerozporoval/ x 1,174 eura/l /cena paliva, ktorú žalovaný nerozporoval/, t. j. 30,17 eura), náhrada za stratu času za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky v rozsahu 13 začatých polhodín, t. j. 13 x 12,02 eura a DPH 19 % z tarifnej odmeny a náhrad vo výške 77,50 eura podľa § 18 ods. 3 vyhlášky účinnej od 1. 6. 2009, spolu 485,42 eura.

32. Súd mal preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na strane žalobcu, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia a vedením trestného stíhania voči nemu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach.“ Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že ku škode v majetkovej sfére žalobcu, ku ktorej došlo vynaložením nákladov na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, by nedošlo, nebyť vedenia trestného stíhania voči nemu.

33. Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne, ktorých výška zodpovedala úrokom z omeškania podľa občianskoprávných predpisov, z priznanej sumy 3263,79 eura, od 2. 2. 2015 do zaplatenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca doručil žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 31. 7. 2014. V zmysle zákonného ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku. Keďže žalovaný žalobcovi neoznámil, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí (podaním zo dňa 22. 9. 2014 oznámil len skutočnosť, že nie je príslušným orgánom na prerokovanie nároku), dostal sa žalovaný do omeškania uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku. Nakoľko žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 31. 7. 2014, v zmysle zákonného ustanovenia § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť šesťmesačná lehota dňa 1. 8. 2014 a uplynula dňa 1. 2. 2015. Žalovaný sa preto do omeškania dostal dňom 2. 2. 2015. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

34. Pokiaľ ide o právnu argumentáciu žalovaného týkajúcu sa zníženia uplatneného nároku na náhradu škody z dôvodu „spoluzavinenia“ iného subjektu, súd jej dôvodnosť preukázanú nemal. Prvotne je potrebné prisvedčiť právnej argumentácii advokáta žalobcu, vyplývajúcej z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010, podľa ktorej zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie. Žalovaným použité slovné spojenie „spoluzavinenie“ môže byť preto chápané ako forma plurality zodpovednostných subjektov. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že zodpovednostným subjektom zo zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je štát, bez ohľadu na orgán, ktorý koná v jeho mene. Neexistujú teda viaceré zodpovednostné subjekty zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, medzi ktoré by bolo možné nárok na náhradu škody „rozdeliť“, nakoľko jediným zodpovednostným subjektom je štát. Navyše, zákonné ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov jednoznačne vymedzuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Zákonná úprava teda neupravuje rozdielne orgány

oprávnené konať v mene štátu vo veciach náhrady škody v závislosti od toho, v ktorom štádiu trestného konania (prípravné konanie, konanie pred súdom) boli jednotlivé úkony právnej služby vykonané.

35. V zostávajúcej časti, t. j. v časti uplatneného nároku vo výške 2235,33 eura, súd podanú žalobu zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu škody za vynaložené trovy právneho zastúpenia za poradu pred výsluchom dňa 7. 6. 2005 a za poradu pred výsluchom dňa 19. 10. 2005, nakoľko mal preukázané, že sa nejednalo o účelne vynaložené trovy konania. Žalobca síce predložil záznamy z porady s klientom zo dňa 7. 6. 2005 a zo dňa 19. 10. 2005, nepreukázal však, že uvedené úkony právnej služby predstavovali účelné úkony na uplatňovanie obhajobných práv v trestnom konaní. Pri výsluchu dňa 7. 6. 2005 žalobca ako obvinený požiadal o odklad výsluchu, z dôvodu, že sa naň nemohol pripraviť a poukázal na skutočnosť, že mu bolo odopreté právo nazrieť do vyšetrovacieho spisu. Žalobca, prostredníctvom svojho obhajcu, však z uvedených dôvodov už v podaní zo dňa 23. 5. 2005 žiadal o odklad výsluchu. Z uvedeného dôvodu preto považoval súd poradu dňa 7. 6. 2005 za neúčelnú. Navyše, advokátka žalobcu sa výsluchu nezúčastnila a podaním zo dňa 6. 6. 2005 ospravedlnila neúčast' na výsluchu z totožných dôvodov, ako boli uvedené v podaní zo dňa 23. 5. 2005. Pri výsluchu dňa 19. 10. 2005 žalobca len vyhlásil, že je nevinný a do preskúmania postupu vyšetrovateľa odmietol vo veci vypovedať. Žalobca, prostredníctvom svojho obhajcu, uviedol uvedené dôvody na nevypovedanie vo veci už v písomnom podaní zo dňa 7. 10. 2005. Nie je preto zrejmé, aké iné skutočnosti mali byť predmetom porady. Navyše, obhajca žalobcu sa výsluchu nezúčastnil. Súd taktiež považoval za neúčelne vynaložené trovy právneho zastúpenia za písomné podanie zo dňa 18. 6. 2007, obsahujúce návrh na doplnenie dokazovania a návrh na zastavenie konania. Uvedené podanie bolo vyšetrovateľovi doručené pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu (za ktoré ako úkon právnej služby žalobcovi bola priznaná náhrada škody), pričom obsahovalo návrhy, ktoré mohli byť vykonané priamo pri preštudovaní spisu. Vykonanie uvedených návrhov samostatným úkonom preto súd považoval za nadbytočné a neúčelné. Rovnako súd považoval za neúčelné podanie žalobcu na súd zo dňa 18. 2. 2008, označené ako vyjadrenie ku obžalobe. Po doručení obžaloby žalobca, prostredníctvom svojho obhajcu, na základe výzvy súdu, doručil súdu návrh na vykonanie dôkazov (za ktorý ako úkon právnej služby žalobcovi bola priznaná náhrada škody). Na predloženie vyjadrenia ku obžalobe žalobca vyzvaný nebol, jednalo sa o podanie, ktoré vykonal z vlastnej iniciatívy. Súd uvedený úkon právnej služby považoval za nadbytočný, neúčelný, a to aj prihliadajúc ku skutočnosti, že v zmysle zákonného ustanovenia § 256 ods. 1 Trestného poriadku má obhajca na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby právo zaujať k obžalobe stanovisko.

36. Súd nepriznal žalobcovi za úkon právnej služby zo dňa 15. 12. 2015 - účasť na výsluchu svedkyne C. Q., tarifnú odmenu za 3 začaté dvojhodiny, nakoľko výsluch trval od 14, 00 hod. do 17,15 hod., t. j. 2 začaté dvojhodiny (žalobca si uplatnil tarifnú odmenu za celkovo 5 dvojhodín).

37. Súd taktiež nepriznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 1-ice tarifnej odmeny za úkony právnej služby vykonané dňa 23. 5. 2005 písomné podanie - žiadosť o preskúmanie dôvodov odopretia nahliadnutia do spisu a dňa 19. 2. 2007 písomné podanie - žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, nakoľko mal preukázané, že sa netýkali veci samej, ale predstavovali žiadosti o preskúmanie procesného postupu. Za uvedené úkony právnej služby preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody v časti tarifnej odmeny len v rozsahu 1-ice základnej sadzby.

38. Súd nepovažoval za účelne vynaložené ani náklady na daň z pridanej hodnoty z náhrad hotových výdavkov obhajcu vo vzťahu k úkonom právnej služby vykonaným do 31. 5. 2009. Zákonné ustanovenie § 18 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. 5. 2009 umožňovalo priznať daň z pridanej hodnoty len z tarifnej odmeny, teda nie aj z náhrad hotových výdavkov, resp. náhrady za stratu času. Prechodné ustanovenie § 20a vyhlášky k zmenám účinným od 1. 6. 2009 pritom výslovne určovalo, že za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti novely vyhlášky patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho údu SR číslo 15 zo dňa 20. 5. 2008, podľa ktorého: „V tejto súvislosti ale treba vychádzať zo znenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré ustanovuje, že ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o daň z pridanej hodnoty. Toto ustanovenie jednoznačne vymedzuje položky, na ktoré sa vzťahuje DPH. Režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času sú upravené v ustanoveniach § 15 až 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., z čoho vyplýva, že nie je možné si z nich uplatniť daň z pridanej hodnoty. Z uvedených ustanovení je zrejmé,

že vyhláška č. 655/2004 Z.z. špecifickým spôsobom určuje výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby. Špecifickosť týchto služieb zohľadňuje aj tým, že výslovne uvádza, že "v odmene sú zahrnuté aj odmeny za administratívne práce a iné práce vykonané v súvislosti s poskytovaním právnych služieb" (§ 1 ods. 4 citovanej vyhlášky). Len na položky uvedené v § 9 až 14f citovanej vyhlášky - ktoré sú zároveň súčasťou odmeny za právne služby - sa expressis verbis vzťahuje zvýšenie tarifnej odmeny o daň z pridanej hodnoty vzhľadom na to, že aj advokáti sú platiteľmi DPH." Súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obo/133/2007, podľa ktorého: "...podľa ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14f o daň z pridanej hodnoty. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že o daň z pridanej hodnoty sa zvyšuje iba tarifná odmena bez režijného paušálu a cestovnej náhrady." a na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 So/86/2008, podľa ktorého: „Z uvedených ustanovení Advokátskej tarify vyplýva, že o DPH je možné zvýšiť len tarifnú odmenu priznanú podľa §§ 9 - 14f, nie aj náhradu hotových výdavkov uvedených v § 16 ods. 3, ktoré predstavujú tzv. režijný paušál. Advokátska tarifa obsahuje podrobnosti o výške odmeny advokátov a spôsobe jej určenia, o podmienkach na poskytnutie právnych služieb v mimosúdnom konaní za zníženú odmenu alebo bezplatne, o podmienkach na určenie náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času. Vo vzťahu k zákonu o DPH je zákon o advokácii a právne predpisy, vydané na jeho vykonanie právnym predpisom lex specialis. Jeho použitie na určenie povinnosti súdu zvýšiť režijný paušál, na ktorý má advokát nárok o sumu DPH má pred použitím zákona o DPH ako právneho predpisu lex generalis prednosť a nie je so zákonom o DPH v rozpore. Podľa názoru odvolacieho súdu preto krajský súd nepochybil, keď právnemu zástupcovi navrhovateľovi priznal náhradu trov konania bez navýšenia o DPH za režijný paušál.“ Prihliadajúc preto aj k právnym názorom najvyššej súdnej autority súd žalobcovi nepriznal v rámci priznaného nároku na náhradu škody daň z pridanej hodnoty z režijného paušálu a cestovných výdavkov pri úkonoch právnej služby vykonaných do 31. 5. 2009.

39. Súd žalobcovi nepriznal v rámci nároku na náhradu škody ani náhradu za stratu času v zmysle zákonného ustanovenia § 17 vyhlášky pri úkonoch právnej služby, ktoré neboli vykonané advokátom, ale advokátskym koncipientom (teda všetky úkony právnej služby vykonané mimo sídla advokáta, s výnimkou účasti na hlavnom pojednávaní dňa 2. 12. 2009 a dňa 10. 2. 2010). Advokátovi prislúcha náhrada za stratu času z dôvodu, že počas cesty na úkon právnej služby, ktorý je vykonávaný mimo miesta jeho sídla, nemôže vykonávať iné povinnosti. Počas cesty advokátskeho koncipienta na úkon právnej služby však advokátovi ako jeho zamestnávateľovi strata času nevzniká. Advokátsky koncipient počas cesty na jednotlivé úkony právnej služby plní svoje pracovné povinnosti v rámci pracovnej cesty, na ktorú bol ako zamestnanec vyslaný. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na právny názor Krajského súdu v Žiline, uvedený v rozsudku sp. zn. 10Co/111/2016, podľa ktorého: „Účelom náhrady za stratu času je finančne kompenzovať advokátovi to, že počas cesty z jeho sídla do miesta úkonu právnej služby nemôže bezprostredne vykonávať odbornú činnosť advokáta, ktorú by vykonával, ak by necestoval. Normotvorca akceptoval prezumovanú vysokú kvalifikovanosť právnych služieb (až) do tej miery, že považoval za adekvátne osobitne „honorovať“ aj cestovanie advokáta na úkon právnej služby. ... Predmetná vysoká (právnym predpisom predpokladaná) odbornosť činnosti advokáta má však aj svoj formálny rozmer a tým je (okrem iného) zloženie/uznanie príslušnej skúšky, či zapísanie do zoznamu advokátov. Uvedené formálne náležitosti advokátsky koncipient zo samotnej podstaty svojho postavenia nie je spôsobilý splniť. Nadväzne je nutné uzavrieť, že advokátskemu koncipientovi neprislúcha náhrada za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Navyše, advokátsky koncipient je v pracovnom pomere s advokátom a v prípade cestovania v súvislosti s poskytovaním právnej služby ide na jeho strane o služobnú/pracovnú cestu (ako náležite konštatoval už okresný súd). Jedná sa totiž o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, za ktorý patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže pritom počas tohto času vykonávať odbornú prácu ako advokát. Ak by súd priznal strane náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť vykonanou advokátskym koncipientom, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce (ktorú vykonával, lebo on sám necestoval), ako aj z náhrady za stratu času, ktorá však má byť práve kompenzáciou nutnosti cestovania.“ Totožný právny názor bol vyjadrený aj v uznesení Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/2/2015.

40. Už len okrajom súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca v podanej žalobe tvrdil, že škoda mu bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom, uvedené tvrdenie nepreukázal. Prvotne je potrebné uviesť, že žalobca nekonkretizoval, v čom mal nesprávny úradný postup spočívať. Navyše, žalobca v podanej žalobe tvrdil, že nesprávny úradný postup predchádzal vydaniu nezákonného rozhodnutia, z

ktorého odvodzoval žalovaný nárok a v konečnom dôsledku sa premietol do nezákonného rozhodnutia. Podľa ustálenej judikatúry, škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/220/2010: „...nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za tej situácie, že tieto nedostatky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.“

41. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

42. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43. V súlade so zákonným ustanovením § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd priznal v spore úspešnejšiemu žalobcovi pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalobcu v spore predstavoval 3263,79 eura, čo v percentuálnom vyjadrení činí 59 %, jeho neúspech 2235,33 eura, čo v percentuálnom vyjadrení činí 41 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu potom predstavoval 18 % (59 % - 41 %). Súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18 %. V súlade so zákonným ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.